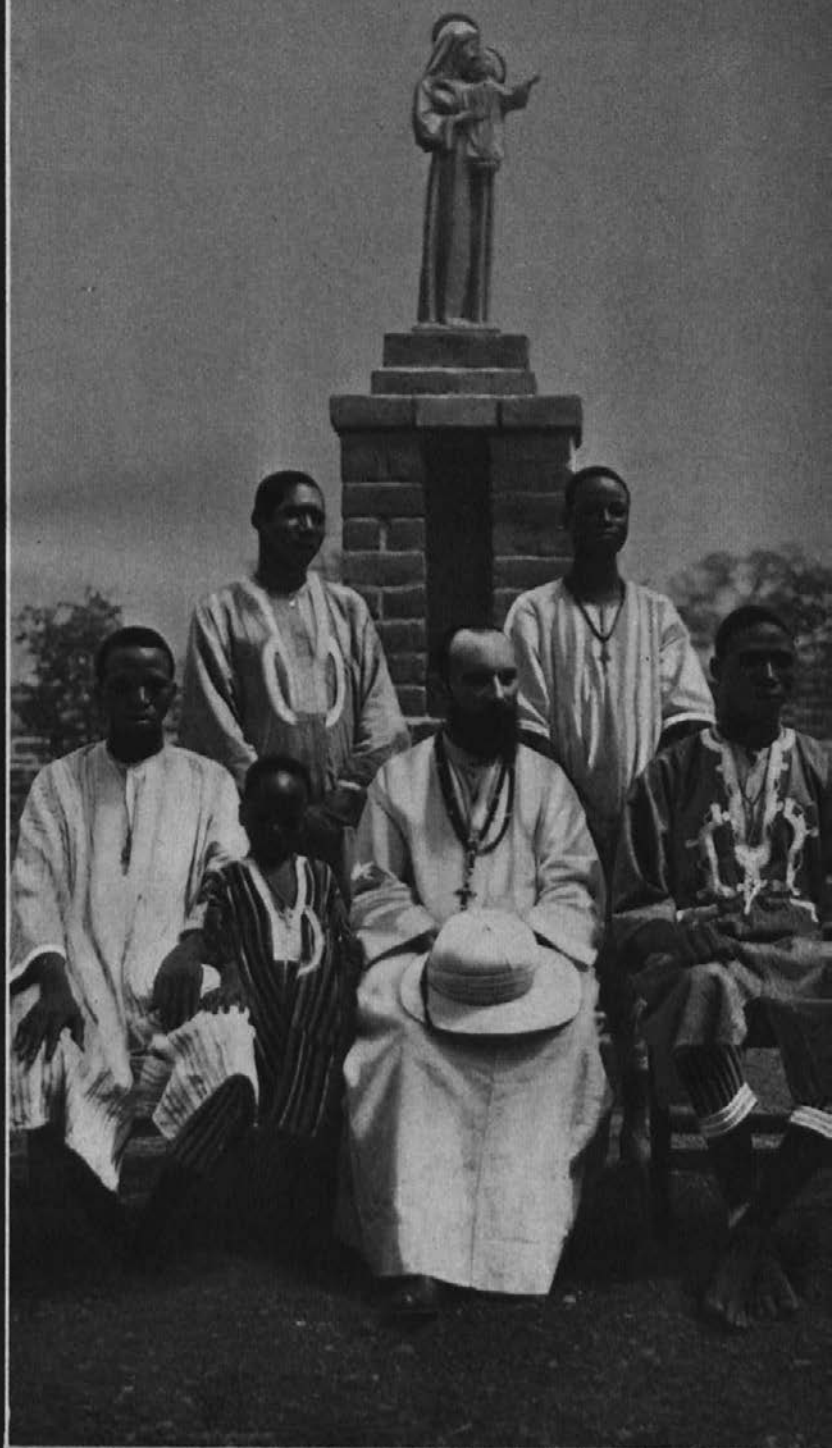

Doštnina
plačana v
gotovini

OD
ME
V
IZ
AFRIKE

MAJ 1939

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

>Odmev iz Afrike< stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. cts. — Vsako leto ima prilogo >Klaverjev misijonski koledar<. S prilogo stane Odmev 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. štev. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov >Odmeva iz Afrike< berejo afriški škofje in misijonarji letno **500 svetih maš.**

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Afriški misijonar pred kipom Brezmadežne s svojimi pridnimi zamorskimi katehisti.

4. stran: >Včeraj smo bili še pogani — a danes, po božji milosti in z vašo pomočjo, dragi dobrotniki, smo srečni kristjani in otroci Marijini.<

Spomin na umrle.

† Preč. g. Anton Ravše, župnik, Cirkovce. — S. Frančiška Picinini, Negade, Zg. Egipt. — Josefina Trkman, Podkraj. — Alojzija Ban, Slovenjgradec. — Helena Pirc, Ljubljana. — Ivan Mohorč, Begunje. — Matija Jerina, Preserje. — Ana Staniša, Podgrad. — Janez Javornik, Pletovarje. — Neža Šopar, Dol pri Hrastniku. — Alojzij Hameršek, Sv. Urban. — Martin Hentek, Celje. — Helena, Antonija in Jožef Studen, Senčur pri Kranju. — Jožefa Majhen, Zg. Dol. — Ivan Znidaršič, Videm. — Jožefa Junko, Črnomelj. — Marija Frantar, Češnjevč. — Marija Hrovat, Straža. — Franc Avsenek, Sv. Jurij. — Terezija Šuster, Polzela. — Ana Lubej, Celje. — Vinko Bogataj, Radovljica, Jožefa Kocjan, Ljubljana.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Dosmrtni naročniki!

Kdor želi postati dosmrten naročnik >Odmeva< ter ostati misijonu zvest do groba, naj plača

enkrat za vselej Din 300.—

Kdor koli premore, mu toplo priporočamo. Tako ne boste imeli nič več skrbi, kdaj bo treba obnoviti naročnino. Afriški misijonarji pa bodo vse življenje za vas molili.

tu

*Marija, Mati dobrega svéta,
prosi za nas!*

*Mati dobrega si svéta,
varuj mojo dušo zmot;
kadar ni nikjer izhoda,
ti pokaži pravo pot!*

Moji pomočniki v vinogradu Gospodovem.

Piše p. Scheer iz kongregacije sv. Duha, misijon Bundji, Afrika.

Bili ste tako dobri, da ste lani posinovili enega katehista v Št. Pavlu v Ntongu, po imenu Oko, ki je družinski oče treh otrok. Služi v misijonu od l. 1922 in moram reči, da tako zvesto in pridno kot prve dni. Pod svojo duhovno oskrbo ima 300 kristjanov, ki stanujejo raztreseni po več manjših vaseh. V Št. Pavlu je precej prostorna kapela, v njej pa pravilno ustanovljen križev pot. Tu se zbero kristjani vsako nedeljo. Tudi zasilno stanovanje za patra je tu, ki pride na svojem običajnem potu vsake tri ali štiri tedne tu sem kakor na nekaj duhoven oddih. Sv. vera se v okolici prav lepo širi. V Ntongu, ki je središče štirih sosednih postaj, je do tisoč kristjanov. Tudi katehumenov je mnogo, tako da smo glede bodočnosti brez skrbi.

Drugače pa je v novem kraju, ki nam ga je določil škof Biehy, v Gamborni, ki leži daleč na jugu. Okolica ima do 20 tisoč ljudi, ki pa so vsi pogani. L. 1934 se je tu pojavil domačin, neke vrste prerok, po imenu Simon. Njegov nauk je bil mešanica evangeljskih nauk in poganskih vraž. Vladi to versko gibanje ni bilo všeč, zato pa je tudi polagoma usahnilo. Nek duh, kot ostanek tega praznoverja, pa se je še ohranil pri plemenu Bangungulu. Zato še ne bomo mogli tako hitro pokristjaniti okolice.

O veliki noči sem vprašal svoje katehiste, kdo bi rad šel v Gamborno, pa se je ponudil samo eden. To je bil Klemen Ngatrono, ki je že eno leto poročen in ima majhno hčerko. Poslal sem ga v Mbayo, ki je najvažnejša postojanka v okolici. Ta kraj bomo postavili pod zaščito N. Lj. Gospe vedne pomoči. Da bi se bolj utrdili in čim več duš pridobili, sem naprosil preč. gospoda škofa, da bi smeli v tej vasi najprej odpreti novo šolo, iz katere naj bi pozneje prišli katehisti.

Včeraj pa se je oglasil nov katehist za Gamborno, Robert Okyeri, ki ima v tem kraju svoje znance. Tako tudi Kazimir Yoa. Žal, da sta oba premlada, da bi jih mogel samostojno porabiti. Bosta morala pač nekoliko počakati. Julija meseca bom sam šel Gamborno malo pogledat in tedaj me bosta spremljevala.

Ko mi je gospod škof izročil nov okraj kot dodatek k temu, kar sem že dotlej imel pod duhovno oskrbo, sem

Hrabro brani misijonarja pred vsako nevarnostjo, pred tigri in levi.

ga prosil podpore za katehiste. Pa mi je odgovoril: »Pišite kam in si poiščite dobrotnikov, naša blagajna je prazna.«

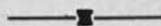
Na koga naj se obrnem, ako ne na Klaverjevo družbo, ki že od nekdanj misijonarje tako blagodušno podpira?! Potrebujemo denarja, pa tudi karmelskih škapulirjev in malih križcev in kaj blaga za obleke. Prepričan sem, da boste radi pomagali mojim dobrim zamorcem in s tem razbremenili mene.

Vsaj en frank mesečno.

Piše p. David Schmid O. S. B. iz misijona Mgazini, Ndanda.

Prišli smo v zagato: našim učiteljem ne moremo izplačati mesečnega zaslužka. Zdaj poučujejo katekizem le trikrat v tednu, nadzorujejo vernike, skrbijo za bolnike itd. Za to bi morali prejeti vsaj en frank mesečno. Toda ker

imamo 80 učiteljev, se nam je blagajna tako izpraznila, da tudi te malenkosti ne zmoremo... Lani smo morali zidati novo cerkev, ker se je stara že podirala, in tako nam je denar pošel. Letos bi morali zidati tudi stanovanjsko hišo, toda rajši stanujemo v stari koči, ko da bi šola trpela zaradi tega. V tej stiski zaupamo na Boga in na Vašo pomoč.

Veliko delo Matere božje.

Piše sestra Angelina, Afrika.

Zaupno se obračam na drage dobrotnike in jih prosim za novo dobro delo: za pomoč pri zidanju novicijske hiše za sestre domačinke. Saj sv. oče sam želi, da delamo za poklice v redovnem stanu pri afriški mladini. Vidimo pa sami, kako res potrebne so izbrane duše izmed domačih za razširjanje sv. vere. To so pomočnice belih sester pri vzgoji ženske mladine v Afriki.

Naše prve aspirantinke stanujejo začasno v šoli, dokler ne bo dozidan novi dom; veste pa, da ni dobro in ni vzgojno, ako aspirantinke stanujejo skupaj z navadnimi gojenkami. To vidijo dekleta sama. Nekega večera sta boječe prišli dve k meni in ko sem jih vprašala, kaj želita, sta rekli: »Tu sva ti prinesli 20 dinarjev za zidavo novega doma.« Čudila sem se njih vnemi, ko sem videla, da sta darovali prav za prav vse, kar sta imeli. To je bil res dar uboge vdove. Po njih zgledu so storile tudi druge, vsaka s svojim darom. Morala sem jim pojasniti, da bo navzlic temu še premalo za novo hišo, pa so rekle: »Za enkrat spravi to, me pa bomo molile, da bo Bog obudil drugih dobrotnikov.«

Ko Vam to pišem, se začenja v naši šoli devetdnevnicna za svetniško proglašenje Vaše blagopokojne ustanoviteljice Marije Terezije Ledóchowske, da bi bila ona, ki je bila mati zamorcev in v življenju toliko skrbela zanje, kmalu na naših oltarjih. Potem bo ona vzbudila še več dobrotnikov, ki bodo pomagali graditi naš dom za sestre domačinke.

Pripomba apostol. vikarja škofa Negrija: Poslopje je neobhodno potrebno, sredstev pa ni. Ti razlogi naj ganejo Vaša srca.

Hvaležnost črnih sester.

Prejeli smo lično pismo z lepo in snažno pisavo, obrobljeno z zeleno cvetlično vejico, ki ga piše benediktinka, sestra domačinka Marija Bernarda, naši vrhovni voditeljci.

Misijon Peramiho, 26. dec.

Naši ljubi materi v Evropi!

Preden zatone leto, se hočemo zahvaliti za vse dobre, ki ste nam jih letos izkazali, zlasti za blago, ki smo ga ta mesec prejele. Kako Vam je kaj, mati? Nam se dobro godi in Vam želimo vesele božične praznike in sreč-

»Molimo za naše dobrotnike«.

no novo leto. Isto želimo vsem Vašim dobrotnikom in sotrudnikom. Vas imamo za svojo mater zato, ker ste tako dobri in ljubeznivi do nas. Kaj bi mi revni afriški otroci Vam dali? Boga bomo prosili, da Vam povrne z nebeškimi dobrotami, ki vedno ostanejo. Vsak dan molimo za dobrotnike, zlasti pa za Vas. Mati in otrok se imata rada, in mati stori mnogo in obilno težkega za svojega otroka, ne da bi pričakovala plačilo za to. Ljuba mati, tudi Vi molite za nas! Čeprav smo daleč od Vas, vendar hodimo isto pot, ki nas bo pripeljala v deželo miru. Tudi za tiste

naše rojake molite, ki Boga še nočejo poznati. Nas 40 Watawa (sester) je Bog pobral iz prahu in pripeljal v samostan. Prosim, molite za nas, da bomo svoj poklic zvesto vršile. Misijonarjem pomagamo z molitvijo in delom. Delamo tudi pri pranju, v kuhinji, bolnišnici in v otroški šoli.

Na božični dan prejme prav mnogo kristjanov Jezuščka v sv. obhajilu. Opolnoči je bila cerkev polna, na božič pa sta bili obe cerkvi popolnoma natlačeni.

Zdaj pa, ljuba mati, z Bogom. Me bomo vedno zate molile k božjemu Srcu Jezusovemu. Pozdravljajo Te s. Epifanija, s. Hilmara in vse moje sosesre, zlasti pa jaz, Tvoj otrok:
S. M. Bernarda O. S. B.

Ali bi ne bilo lepo in tolažilno za marsikoga v Evropi, ko bi imel v Afriki sestro-domačinko, ki bi zanj molila, ker sam zaradi slabega zdravja ali drugih razmer ne more v samostan. Sestra, ki v daljnih krajih moli za svoje dobrotnike in se zanje žrtvuje, jim pripomore, da bodo imeli srečno in lahko zadnjo uro. Deklice v Afriki so večinoma revne. Ako gredo v samostan, nimajo ne dote ne oprave in ker revnim zastonj strežejo, si tudi nič ne zaslužijo. Zato so navezane na mile darove. Ker ne porabijo mnogo, zadostuje 1.200 dinarjev za preskrbo za vse leto ali 100 din na mesec. Hvaležni bomo za to vsoto, kakor tudi za vsak najmanjši dar.

Našim dragim bolnikom.

Bolan človek je tudi potr t človek. Niso telesne bolečine najhujše bolečine, ampak to je hudo, ko človek vidi, da ne more več vršiti svojega priljubljenega dela, da je obsojen na samoto svoje bolniške sobice, kjer ure tako počasi teko in je noč neskončno dolga... Bridko čutiš, kako ne moreš več delati za svojo družino, za človeštvo, ampak si postal breme drugim in to za mesece, za leta...

Tedaj pa stopi dobra mati katoliška Cerkev k tvoji bolniški postelji in ti pove, da ima tvoje trpljenje, ako ga nosiš vdano in v milosti božji, svojo večno ceno.

Tole stóri: svoje trpljenje obrni misijonom v prid in vsako binkoštno nedeljo ta namen živo in nekako slovesno obnovi! Tako boš rešil mnogo duš. Milijoni čakajo na tvojo pomoč. Tvoje trpljenje je dragocenejše ko zlato. Združuj ga s trpljenjem Kristusovim, v duhu se združi s tisoči tistih, ki tudi trpe po vsem širnem svetu in ki tudi svoje

trpljenje darujejo za misijone. V večnosti se bo izkazalo, koliko duš je bilo rešenih po trpljenju dobrih krščanskih bratov.

Ob takih mislih se razjasni obraz trpečega bolnika in v dušo mu pride misel: »Poglej, saj sem še za nekaj na svetu: pomagam lahko reševati duše, in to je najbolj božje delo!«

Dragi bralci! Prosimo Vas, opozorite bolnike, s katerimi pridete v stik, da je binkoštna nedelja vsako leto misijonski dan za bolnike. Ako je le mogoče, naj bolniki na ta dan prejmejo sv. zakramente in naj darujejo sv. obhajilo za misijone, kakor tudi vse trpljenje in delo tega dne. Večje dobrote si ne morejo želeli.

Misijonsko potovanje po deželi faraonov.

Msgr. Marko Khonzam, koptiško-katoliški nadškof iz Teb v Egiptu, nam v živih barvah opisuje svoje misijonsko potovanje, ki je na njem videl povsod polno revščine in pomanjkanja duhovnikov. Pod imenom »ortodoksnih« označuje razkolne Kopte. Kopti so najstarejši prebivalci dežele in potomci nekdanjih Egipčanov.

Iz Rima sem se vrnil v Egipt in sem takoj napravil misijonsko pot v južne kraje svoje škofije. Seveda bi bilo prijetnejše, da bi to storil v januarju, kakor to delajo turisti — toda jaz nisem turist.

V vlaku je bila grozna vročina. Ob pol 1 smo prišli v Luksor. Na kolodvoru je mrgolelo ljudi. Rekli so, da je vročina nekoliko padla, toda jaz tega nisem nič občutil. Naši duhovniki so čez noč poplegli na travo poleg kolodvora kar pod milim nebom, jaz pa sem ostal v sobi. Postelja je bila vroča, zato sem odejo kar na tla pogrnil, da bi na njej zaspal, toda ni bilo mogoče. Okna in vrata so bila odprta, toda najmanjšega vetriča ni bilo čutiti. Vso noč nisem zaspal.

En teden sem prebil v okolici Luksorja in obiskal več vasi. Pregledal sem stanovanja katoliških Koptov in, ker so me ti prosili, tudi nekatere hiše ortodoksnih. Blagoslovil sem vodo ali zrna pšenice in sem ljudem izpregovoril nekaj bodrilnih besed ali pa jih narahlo opomnil. Naj bolj pogosto hodijo k sv. zakramentu. Župnik je bil poleg in mi pokazal tiste, ki so bili nekoliko leni in zamudni.

V vasi Gargos sem videl mnogo revščine. Na prostoru, ki meri 12×15 metrov, stoji mala hišica in tu živijo na kupu: oče, mati, otroci, koze, kokoši, ponekod tudi prašiči. V enem kotu stoje statve, v drugem krušna peč ali postelja iz palmovih vej (potrebna zaradi škorpionov). Ako bi ne bil sam videl, ne bi mogel verjeti, da more na tako majhnem prostoru biti toliko pohištva in prebivati toliko ljudi. Te hiše nimajo strehe, in to je sreča, tako so vsaj zračne. Ljudje se hranijo s koruznim kruhom, s soljo in sirom. Včasih dobe tudi nekoliko leče. Meso je le ob največjih praznikih. Zato pa so vsi tako suhi in bleedi. Ženske so oblečene v cunje in zato ne morejo v cerkev. Ako so slučajno prišle do nove obleke, jo nosijo toliko časa, da sama razpade na njih. Poleti se to še potrpi. Pozimi podnevi še tudi, toda noči so mrzle. V tej vasi je tudi šola, toda otroci ne morejo priti, ker nimajo obleke. Take revščine še nisem videl. Z menoj je bilo nekaj sester, ki so bile pravkar dospele iz Evrope, in sem jih vzel s seboj, da bi spoznale razmere. Kako so jokale, ko so videle toliko revščino. Nisem jih mogel dolgo voditi s seboj.

Župnišče je podolgovata soba, z deskami ločena v dva predela. V kotu stoji železna postelja; pravi luksuz za te kraje! Župnik se čuti zadovoljnega, le njegovo zdravje mi ni všeč; ves je bled in shujšan zaradi pomanjkanja, in še kašlja povrh, kar je posebno sumljivo. Poskrbel bom, da bo bolje postrežen. Star je šele 25 let.

V Hagazi je lepa majhna cerkvica, ki pa še ni ometana. V župnišču je tudi le ena soba. Župnik in farani me vedno prosijo, naj bi dal cerkvico ometati, župnišče pa za eno nadstropje dvigniti, ker je v pritličju zelo vlažno in je polno škorpionov. To bi stalo 10 do 20 tisoč frankov; toliko pa nimam. Bilo bi pa to delo res potrebno. — Posebno sem se čudil lepemu liturgičnemu petju pri sv. maši. Pel je deški zbor, ki ga je župnik sam z veliko vnemo izvežbal. Maša po koptiškem obredu je kakor nekak dvo-govor med Bogom in ljudstvom po posredovanju mašnika. V Hagazi je 300 katoličanov in prav toliko ortodoksnih sredi med 40.000 mohamedanci. Naši kristjani so večinoma tesarji in imajo svojo stanovsko organizacijo. Ne smejo imeti posestva in ga obdelovati, ker mohamedanci tega ne dopuste. So pa na dobrem glasu zaradi svojega poštenja in miroljubnosti. Stanujejo na gorskem pobočju. Imajo visoke hiše, ki jih obzidajo z zidom iz opeke. Tudi so bolj zdravi in trdni ko ljudje v Gargosu. Za delo so pridni, a dela ni dosti in mnogo jih išče zaslužka po svetu.

Črna lilija.

Piše s. M. Felicijana, misijonska sestra Dragocene krvi.

Ime ji je bilo Mante in je bila hči imenitnega Liombe; ta pa je bil svetovalec mogočnega zamorskega kneza Sianga v deželi Kibošo. Liombe je bil bogat in je imel več žená in mnogo črede. Ker je bil zelo strog, so se ga črnici zelo bali. Mante je bila njegova najljubša hčerka, materi zelo podobna, vitke in lepe postave. Ker je bil tak običaj v tisti deželi, je morala tudi ona pasti čredo. Sama mi je pripovedovala, kako je tedaj bilo:

»Kadar sem bila sama zunaj na paši, sem o mnogočem premišljevala. Ob sončnem vzhodu je bilo mesto Kibo kakor potopljeno v sončni svetlobi; tedaj se mi je zdelo, da čutim tisto tajinstveno bitje, ki je ves ta lepi svet ustvarilo. Ko sem videla, kako se peresa banan majejo v vetru, sem mislila na tistega, ki je gospodar vetrov. Zadrževala sem sapo, da ne bi motila velikega Duha, ker zdelo se mi je, da čutim njegovo bližino. Vse je napravljalo globok vtis name, karkoli sem videla ali slišala okrog sebe: črikanje murna, lepo ptičje petje, omamljivi duh cvetic in trav, bogate in pisane barve gorskih pobočij v teku letnih časov. Kadar sem prišla iz pustih krajev do hladne reke zajemat vodo in sem počivala v senci dreves, ki so rastla ob vodi, sem tudi tukaj stikala za velikim Duhom. Ker ga na zemlji nisem mogla zaslediti, sem se ozrla proti nebu in sem mislila, da se vozi po hitrih oblakih, manjši oblaki pa da so njegova obleka, ki valovi v vetru, On pa, da se pelje kam na zemljo, kjer si je priredil bivališče. To in še mnogo drugega me je mikalo na paši. Moliti pa takrat še nisem znala.«

In res: Bog, ki ga je ta poganska deklica iskala, se ji je dal spoznati. Previdnost jo je pripeljala v misijon. Goreče je poslušala verski nauk, zlasti rada se je učila božjih lastnosti. Kako je Bog velik in mogočen, moder in vseveden in kako ni kraja, kjer bi Boga ne bilo. In pravičen je in zvest in resničen! Pa kako usmiljen in ljubezniv do ljudi! Odločno je potem začela trebiti plevel iz svojega srca, ker je od doma prinesla več slabih navad.

Ko je bila Mante stara 13 let, je bila krščena in je kot otrok božji dobila ime Zofija. Oči so se ji blestele od tihe notranje sreče. Vedno bolj se je duhovno izpopolnjevala in se naposled znala v vsem premagovati. Mnogo je molila za svoje poboljšanje in se večkrat strogo postila v ta namen.

Oče in sorodniki je zdaj niso imeli več tako radi, odkar je bila v misijonu. Bila je še edina kristjana v njihovi družini in je morala požreti marsikako pikro in surovo besedo v domači hiši, kadar je prišla na obisk. Vse je potrpežljivo prenesla. Najbolj je želela to, da bi tudi njeni sorodniki in rojaki spoznali pravega Boga in ga vzljubili. Po sv. obhajilu je dolgo in pobožno molila z zaprtimi očmi, ker se ni mogla načuditi temu, da se je božji Kralj ponižal v njeno dušo. Pogovarjala se je z njim kakor otrok z očetom in je globoko doumela božje Sree.

Sklenila je, da se Bogu popolnoma posveti in se je zato odločno uprla, da bi se poročila, kot je bil njen oče namenil. Ko je oče videl, da ne odneha, je nabrusil nož in ves razkačen prišel pred sestrsko hišo. Zofija ga je o pravem času zagledala in se skrila v neko omaro ter zahtevala, da ključ skrijejo. Dobro je namreč poznala očetoovo jezo; ako bi jo našel, bi bilo po njej. Misijon pa je očetu namesto ženina izplačal globo in je oče potem odnehal in pustil hčerko v miru.

Zofiji je bilo hudo, da je moral misijon zanjo toliko plačati. Vsak dan je zjutraj navsezgodaj vstajala in šla delat na njive. Po njeni pridnosti je polje v kratkem času mnogo več donašalo in ker so poljski pridelki takrat v ceni poskočili, je misijon polagoma prišel na svoje.

Zofija je zlasti častila svetega Jožefa in je iz skupička poljskih pridelkov plačala marsikako sv. mašo sv. Jožefu v čast. Dosegla je, da se je molitev v čast sedmerim radostim in sedmerim žalostim sv. Jožefa predstavila v njen domač jezik in jo je potem vsak dan pobožno molila. Predstojniki so ji dovolili, da jo je smela vsako sredo med sv. mašo v cerkvi na glas moliti.

Pozneje je zbolela in sem ji donašala večkrat kako okrepčilo k postelji. Večkrat sem jo našla spečo z rožnim vencem v roki, tako da je križ pritiskala na usta.

Ta deklica je bila v misijonu tudi kot posrednica miru med razprtimi, zlasti med otroki. Pripravila jih je vedno do tega, da so si podali roke v spravo in potem drug drugemu kaj dobrega storili. Stare ljudi je rada učila katekizma in jih vnemala za ljubezen do Boga. Tiste, ki so podlegli izkušnjam in hoteli ubežati iz misijona, je prav resno posvarila, da so se premislili. Prigovarjala jim je, da naj si iz ljubezni do Boga kaki prijetnosti odrečejo in dajo poganskim navadam slovo. Ako je čula o kakem grehu, se ji je že na obrazu poznalo, kako jo srce boli, ko se Bog žali.

V tem času je umrl tudi njen oče Liombe. Bog sam ve, koliko je bila premolila za rešitev njegove duše. In res: zadnje dni je bil popolnoma pripravljen, da sprejme sv. krst. Zofija je bila navzoča. Želela je, da naj se krsti na ime Jožef. Tudi njena mati je po očetovi smrti prišla v misijon h krščanskemu nauku.

Po tistem je izbruhnila svetovna vojna, ki je sestre za več let prepodila iz misijona. Zofija pa je osiála in si je štela v dolžnost, da vzdrži vse to, kar so bile sestre lepega vpeljale. In posrečilo se ji je. Mislile smo, da bomo

»Naši pozdravi, naše cvetke veljajo Mariji Brezmadežni.«

ob vrnitvi dobile vse v neredu, a je bilo vse v najlepšem redu.

Zal se je Zofije lotila zavratna bolezen. Preveč se je gnala in tako so ji moči opešale, da je naposled mogla opravljati le lažja dela.

Ko se je pozneje Zofija imela preseliti skupno s svojimi šestimi tovarišicami v hišo za novicinke v Hurumi, ki tako lepo samotno leži, se je tedaj pokazalo, kako je ljudstvo spoštovalo teh sedem devic. Od povsod so prihajali s prošnjo, naj nikar ne hodijo od tod; celo pogani so jih hoteli zadržati. In ko so v Hurumi spravili prvo žetev pod streho, je bila Zofija jako vesela in je rekla: »Zdaj pa lahko zapustim to revno zemljo, ker so sestre z ži-

vežem dobro preskrbljene.« Nato je želela le še dneva svoje zaobljube in potem — smrti. Rekla je: »Ko je nebo s svojimi zvezdami že na zunaj tako lepo, kako lepo šele mora biti v resnici!« Pri zaobljubi si je zaželela ime Marije Terezije iz spoštovanja do »matere zamorcev«, božje služabnice Marije Terezije Ledóchowske. Potem je želela, da se čimprej združi s svojim nebeškim ženinom, da tam zagleda tudi mater zamorcev v njegovi družbi.

Zvesto je služila Bogu in misijonu do zadnjega trenutka, ko je izdihnila svojo blago dušo. Njena zadnja beseda je bila »Jezus«, ki pa jo je mogla le na pol izgovoriti; drugo polovico je izgovorila v večnosti.

Bogu sem hvaležna, da mi je bilo dano pomagati ob začetkih zamorske misijonske naselbine N. Lj. Gospe v Kilimandžaru. Prepričana sem, da jo bo mati zamorcev in ž njo vred njena duhovna hčerka istega imena z nebes dol blagoslavljala in podpirala.

Kamuhanda, zamorska princesa.

(Dalje.)

Kamuhanda: Tudi to je mogoče. Pa nič za to. Bom prišla vsaj prej v nebesa.

Komisar: Ah, kako si trdovratna!... A glej, tule imam dragoceno ogrlico — rajni svoji hčerki sem jo bil svoječasno kupil. Podarim jo tebi, ako mi ne boš delala več takih skrbi in boš lepo ostala v dosedanji veri.

Kamuhanda: Se bodo li ti dragoceni kamni spremenili v ključe sv. Petra, ki edini morejo odpreti vrata nebeška?

Komisar: Ah, s teboj ni mogoče pametno govoriti. Vso te je zastrupil ta katolicizem. Pojdi!

Kamuhanda: Vso osrečil, ne zastrupil, gospod. Zbogom, gospod. Molila bom zate, da bi tudi ti spoznal resnico. Zbogom... (Se pokloni, počasi odhaja.)

Četrta slika.

Prostor pred kočo kraljice matere Veronike. Veronika in mlada služabnica Nežica sedita pod palmo. Šivata.

Veronika: Tako čudno tesno mi je danes pri srcu.

Nežica: Ker je taka vročina. Nobena sapica ne zapihlja.

Veronika: Ne vem, če je samo to. Kakor bi nas čakala danes posebna nesreča, se mi zmerom zdi.

Nežica (se plašno pokriža): Bog nas varuj.

Marta (pride izza ogla).

Veronika (jo zagleda): Ti si, Marta? Kje pa sta Kamuhanda in Marija?

Marta: V senci za hišo. Katekizem ponavljata.

Veronika: Lepo. Saj želimo vsi, da bi bila Kamuhanda skoraj krščena. Vidve z Marijo sta srečni, ker sta že otroka božja.

Marta: Bo kmalu tudi Kamuhanda. To bo veselje! Tedaj bo še lepša, ko bo njena že tako lepa duša živi tempelj božji.

Veronika: Tega se tudi jaz veselim.

Kamuhanda in Marija (prihajata izza koč, vsaka s katekizmom v roki).

Kamuhanda: O mama, prvo poglavje katekizma, o sveti veri, sva pravkar ponovili. Kako je to lepo!

Veronika: Lepo tudi od tebe, dragi otrok, da se tako pridno učiš. Le glej, da boš kmalu znala ves katekizem na pamet.

Kamuhanda: Ga tako že skoraj znam. In ne res, kadar bom znala vsega, bom sprejela sv. krst?

Veronika: Monsinjur mi je obljubil, da ti ga bo podelil brž ko mogoče. Ko bi le minister Apolo tako grozno ne nasprotoval.

Kamuhanda: Pa ne bo mogel zabraniti. Saj kralj ni nasproten.

Veronika: Ko pa ima kralja čisto v oblasti. Saj je pravi vladar le Apolo.

Marija: Na žalost. In ta ni plemenit mož.

Veronika: Že prej ni bil. Odkar pa je bival na Angleškem, ne poznata njegov napuh in njegova častihlepnost nobene meje.

Kamuhanda: A Bog ga lahko še zelo poniža. Mene pa lahko tudi proti Apolovi volji sprejme za svojega otroka.

Marta: V srcu tako že si. Po sv. krstu postaneš popolnoma.

Veronika: No, pa ponovimo malo katekizem. Povej, čigav zakrament pa je sv. krst?

Kamuhanda: Zakrament Boga Očeta, ker me po njem sprejme za svojega otroka.

Veronika: Dobro. — Zakrament Boga Sina pa je?

Kamuhanda: Najsvetejši zakrament, zakrament svetega Rešnjega Telesa, Telesa Gospodovega, ki nas je odrešilo — sv. maša in sv. obhajilo.

Veronika: Da. In zakrament Svetega Duha?

Kamuhanda: Je zakrament svete birmе, kjer me bo Sveti Duh potrdil, me naredil še močnejšo, še stanovitnejšo. (Štirje možje planejo izza oglov, dva od vsake strani.)

Vodja: Bomo videli, kako boš močna. (Plane proti princesi in jo hoče prijeti.)

Kamuhanda (stopi za korak nazaj): Proč! Da se me ne dotakneš!

Veronika (plane pokonci): Kaj hočete?

Vodja: K ministru Apolu jo moramo privedi.

Kamuhanda (dostojanstveno): Sama bi prišla tja, če bi me bil poklical.

Vodja: Poslal je nas, da te privedemo.

Kamuhanda: Ne! Nihče se me ne sme dotakniti!

Vodja (jo spet prime): Imamo ukaz.

Veronika: Je Apolo to ukazal?

Vodja: Da, minister Apolo. Tu ni pomoči.

Kamuhanda: Kaj hoče od mene?

Vodja: To ti bo že sam povedal. Z nami pojdi. Bonebo, pomagaj! (Se je loti še drugi napadalec. Ženske skušajo princeso obraniti. Nastane silovito ruvanje.)

Nežica (bije najbolj divje okoli sebe, grize enega moža, ki jo hoče obvladati): Ne, ne boste je, naše blage gospodarice! Saj je tudi vaša gospodarica. Pravi peklenščki ste. — Nehajte no!

Napadalec (jo silovito sune vstran): Proč, dekle!

Veronika: V drugačnih časih bi se tako nasilstvo nad kraljico sestro kaznovalo s smrtjo. A zdaj pač gospodarji vsemogočni Apolo.

Kamuhanda (ki jo možje s silo odvedejo): Potolaži se, mati moja. Silo mi delajo, a nihče me ne bo prisilil, da bi zatajila svojo vero. Molite zame!

Vse: Bomo, bomo!

Nežica (od jeze jokaje, grozi s pestjo za njimi): Kadar bom velika, jim bom že vrnila!

(Konec prihodnjič.)

»Molitev in žrtvovanje samega sebe bodi vir tvoji moči. Iz izkušnje vem, da s tem orožjem vse bolj ko z besedo ganemo srca!«

(*Sv. Mala Terezija Deteta Jezusa.*)

Služabnici božji Mariji Tereziji se iskreno zahvalim za uslišanje v neki težki zadevi. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici, ki naj se krsti na ime »Marija Terezija«, in prosim javne objave v »Odmevu«. A. V., Sobota.

Prišla je neka mati k meni in vsa žalostna pripovedovala, da bo njen sin ta dan operiran. Dala sem ji sliko služabnice božje Marije Terezije ter ji svetovala, naj jo položi na sina. Ker to ni bilo mogoče, sin je bil v bolnišnici, oddaljeni dva dni hoda, sem svetovala materi, naj moli doma in se zaupno zateče k služabnici božji Mariji Tereziji. Storila je tako ter obljubila dar za misijone, če bo uslišana. Res je sinko ozdravel brez operacije. Hvaležna mati se javno zahvaljuje za prejeto milost in pošila obljubljeni dar.

F. P., Colo., Amerika.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za večkratno uslišanje v raznih zadevah. V vseh težavah je zatekam k njej in vedno me usliši. Spet se ji priporočam v neki posebni zadevi in obljubim botrinski dar zamorski deklici, če bom uslišana. A. O., Č.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji, da je moje prošnje tako čudovito uslišala. Bila sem v obupnem položaju. Z velikim zaupanjem sem se zatekla k služabnici božji in sem bila uslišana. Priporočam se ji še nadalje in prosim objave v »Odmevu«.

G. M., Sladka gora.

Imela sem silne bolečine v križu, tako da sem le z največjo težavo mogla opravljati svoja stanovska dela. Vsa zdravila niso nič pomagala. Začela sem opravljati devetdnevnic v čast naši ustanoviteljici in že takoj prve dni sem čutila polajšanje. Konec devetdnevnic sem mogla z lahkoto opravljati vsa lažja dela.

Hvaležna pomožna misijonarka.

Pred dvema letoma in pol sem nastopil kot mlad misijonar službo v vinogradu Gospodovem. (Vikariat Bagamoyo.) Po treh mesecih sem tako hudo zbolel, da so me morali prestaviti v glavno postajo, kjer so mi dva meseca stregle blage sestre Dragocene krvi, potem sem se vrnil nazaj na svoje mesto. Pa ne za dolgo; ker vročine in mokrote nisem prenesel, zato me je prestavil preč. škof v misijon

Myeta, ki je v gorah in ima 40 šol. Vztrajal sem eno leto, potem me je vrgla mrzlica in sem mislil, da bo po meni. Pa se je zgodilo nekaj posebnega. Mlad misijonar, moj rojak, ki je že enajst mesecev deloval v Afriki, je duševno obolel. Takoj so ga poslali v zdravniško oskrbo. Zdravniki so rekli, da se bo pozdravil le, ako se takoj vrne v Evropo. Škof pa je razsodil, da ga bom jaz spremljal na Holandsko.

Na potu sem bil noč in dan v smrtnem strahu, pa zahvaliti se imam skrbni strežnici in nebeški Materi, ki svojih otrok nikdar ne zapusti, da sva oba srečno dospela na Holandsko, kjer so mojega tovariša oddali v zavod za duševno bolne. Jaz pa sem šel v bolnišnico, da me preiščejo in odločijo, kaj bo z menoj: ali se bom vrnil v misijon, ali ne. Zaprošil sem Klaverjevo družbo, da so sestre molile zame k božji služabnici Mariji Tereziji Ledóchowski. In res: preiskava je dognala, da bom ozdravel. Bilo je kronično vnetje slepiča s komplikacijami. Na vernih duš dan so me operirali. Izkazalo se je, da je bil to edini vzrok moje bolezni. Ozdravel sem.

Tudi moj tovariš je bil čedalje boljši. Še preden sem jaz zapustil bolnišnico, me je prišel obiskat popolnoma zdrav. (Tudi njega so bili priporočili božji služabnici.)

Kako je Bog dober! Dopustil je, da sem moral prekiniti svoje misijonsko delovanje zavoljo bolnega sobrata, zdaj pa sva se oba mogla zdrava vrniti nazaj! Ako ne bi bil šel v Evropo, ne bi bil danes več med živimi.

Zdaj pa zopet delujem v svoji dragi Afriki in upam še mnogo let svoje moči obračati v blagor zapuščenih duš.

P. M., misijonar v Afriki.

Mladenke iz Julijske Benečije,

bodisi z višjo ali nižjo šolsko izobrazbo, opozarjamo na verski zavod Družbe sv. Petra Klaverja, tako imenovane »Pomožne misijonarke za Afriko«.

Zahteva se: redovni poklic iz nadnaravnih ozirov, velika ljubezen do misijonov, trdno zdravje in vesela narava. Starost od 16 let dalje. — Prošnjo za sprejem je treba nasloviti na vrhovno voditeljico Družbe sv. Petra Klaverja, Rim (123), via dell' Olmata 16.

Natančneje o tem poklicu Vas pouči knjižica »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Cena L 1.50. Naslov zgoraj.

POPOLNI ODPUSTEK

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

Dne 1. maja: sv. Filip in Jakob, apostola.

Dne 28. maja: binkoštna nedelja.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košiček, Ljubljana.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič).

39 12.5

Priporočamo:

Devetdnevica v čast presv. Sreca Jezusovemu	din 1.—
»Blagoslovil bom domove«. Duh. šopek cvetlic	> 0.50
Litanije Marije, Matere dobrega sveta	> 0.50
Litanije sv. Jožefa	> 0.50
Litanije sv. Petra Klaverja	> 0.50
Litanije sv. Male Terezije	> 0.50
Podobica Marije, Matere dobrega sveta	> 0.25
Podobica sv. Petra Klaverja	> 0.25
Podoba presv. Sreca Jezusovega. Velikost 25×37	> 7.—
Podoba presv. Sreca Jezusovega. Velikost 37×50	> 12.—
Podoba Marije, Matere dobrega sveta. V. 18×29	> 8.—
Podoba sv. Petra Klaverja. Velikost 18×29	> 8.—

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja.

„Tam daleč za morjem“

Čepa igrica za dečke, v treh slikah.
Jo priporočamo posebno mladeniškim
kongregacijam v zvezi z Marijinimi
urtci.

Stane din 3.—

Obe knjižici se naročita pri
Družbi sv. Petra Klaverja.

